

SCHRIFTMEDITATIE

"Loof de Heere, mijne ziel"

Psalm 103:1a

Door de goedheid van de Heere, mochten we bij Zijn Woord ook het Sacrament van het Heilig Avondmaal ontvangen. Door Gods genade werd deze maand Zijn Avondmaal weer in ons midden bediend, Treffend eindigen de opstellers van ons Avondmaalsformulier met het Woord van Lof en dank. In deze dankzegging vinden we ook de woorden van Psalm 103:1a

"Loof de Heere, mijne ziel"

Loven is zegenen. Loven is de Heere eren en prijzen.

Loven is ook de stille verwondering: "De Lofzang is in stilheid tot u, o God". Daarin is het hoogste geluk, Hem te kennen, te loven en te prijzen. Als het gaat over Lof en Dank, komt onze verdorvenheid en ellende zo sterk openbaar. Wij hebben de Lofzegging verloren. Wij prijzen onszelf. Hoe donker is de weg van de zichzelf zegenende mens. Het Woord spreekt daarvan: "Hoewel hij zijne ziel in zijn leven zegent, en zij U loven, omdat gij uzelf goed doet. Zo zal zij toch komen tot het geslacht harer vaders; tot in eeuwigheid zullen zij het licht niet zien. De mens, die in waarde is en geen verstand heeft, wordt gelijk als de beesten, die vergaan". (Ps. 49) Het is in alle opzichten openbaar geworden onder de mensen: "Niet één verhoogd Hem". Ja, er wordt wel geroepen tot de Allerhoogste. De statuten van honderden verenigingen behelzen onder andere de woorden: "Tot eer van God".

Wij zingen tot eer van God.

Wij voetballen tot eer van God.

Onze verkiezingsleuzen drenken we in de eer van God.

Wij stemmen onze leiders tot eer van God.

Het hele terrein van ons meer of minder "CHRISTELIJK" leven wordt versierd met het "Soli Deo Gloria".

Verbazingwekkend is het ook, hoe we als "VROMEN" mensen het Woord van God krachteloos zoeken te maken. Men heeft dan diep medelijden met al die "Halleluja" mensen. Wanneer iemand in hun gezelschap Psalm 103:1 zou opgeven, richten argwanende ogen zich op zulk een "Hooggevoelend" mens. De psalmbundel van deze 'VROME" verachters van Gods Woord en de Heilige sacramenten is maar heel klein. Onze ziekte is, dat we altijd het uitgangspunt in onszelf zoeken en vinden. Zo kennen we aan onze leugen meer waarheid toe dan aan de Waarheid Gods in Christus Jezus. U vindt dit alles misschien heel negatief? Ik zou u willen vragen: "Heeft Adam nog positieve kanten?" Waarom rangschikt u uzelf onder de gunstige uitzonderingen?

"Niet één verhoogd Hem".

Nu, dan behoeven we ook niet te luisteren naar de blijde zanger als hij Zingt: "Loof den HEERE, mijne ziel". Dan bent u toch in de war. Het gaat er bij deze zanger niet om wat hij kan en moet.

Het gaat ALLEEN om het Werk van God. God heeft gezegd: "Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij ZULLEN MIJN lof verkondigen". U zegt: "Wij moeten toch dit en dat?" Weg met al die inbeelding en overschatting van onszelf. De Heere heeft geen lust aan ons vermogen. God heeft lust aan Zijn Geliefde Zoon. De gezalfde met de Geest heeft gezegd: "Vader, Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde". Het is ook OM en IN deze Zoon dat de Vader zegt: "Zij zullen Mijn Lof vertellen".

Zie eens, daar worden ellendige en veroordeelden door Zijn eeuwige liefde getrokken naar Zijn tafel. Zij gaan daar heen, niet om te betuigen dat zij zulke Godlovers zijn, integendeel, zij erkennen dat zij midden in de dood liggen. Zij bekennen ook dat de Vader Zijn Enige Zoon gezonden heeft in de wereld.

Zo bedroefd...ledig...troosteloos... en zwijgzaam als ze zijn zó komen ze. Een Woord van Lof en Dank vinden ze niet tussen het onkruid op hun akker. En toch, wie zal in woorden kunnen zeggen hoe Woord en Geest, ellendige tot Gods tafel trekken? Nee, die tafel staat er, niet omdat wij zo "GOED" bekeerd zijn. Die tafel staat er, niet omdat we het zo goed weten, niet omdat we zo sterk zijn.

Lezer, die tafel staat er omdat wij niet op onze benen kunnen staan,
omdat onze voeten wankelen,
omdat we zulke langdurige zieken zijn,
omdat we zo grof en hard zijn,
omdat we altijd weer willen oogsten wat we zelf gezaaid hebben,
omdat onze lampen uitgaan.

Daarom staat daar die tafel. Alle hoogheid en verhevenheid zijn de Heere een gruwel. Zijn tafel maakt ons openbaar als dove adders. Ja, zij komen aan door het licht van Zijn Aangezicht. Ze zijn als verwaalden in de wildernis die door een lichtschijsel worden aangetrokken. Wij dwaalden allen als schapen, dat geloven zij. Zij vinden zichzelf geen waardige tafelgenoten van de hemelse Gastheer, God des levens, ach wanneer?

Daar klinkt echter de stem van de Gastheer hun tegemoet: "Komt herwaarts, eet van het brood en drink van de wijn. Laat uw ziel zich in MIJ verlustigen. Ik ben Uw Lof. Zo wordt het oog gericht op de Enige Offerande éénmaal aan het kruis gebracht.

En de LOF? Daar zorgt Hij Zelf voor. De Lof vloeit uit de Levensbron. Geen vuile rede ga uit uw mond, maar veeleer dankzegging. Het hart van de onbedachtzame mag opmerken: "O, eeuwig wonder, Gij zijt geslacht. Het strenge oordeel, waar ik eeuwig onder moest verzinken rust op U.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Ik heb U niet uitverkoren, maar Gij hebt mij, ondankbare, uitverkoren.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Eeuwige Vader, uit U zijn alle dingen. U bent de Oorsprong uit Wien alle dingen zijn. Gij hebt Uw Zoon gegeven. Gij had Hem uitverkoren tot Uw Knecht. Uw oog rust met welgevallen op Hem. In Hem komt de Lof U eeuwig tegen.

"Loof de HEERE, mijne ziel".

Heere Jezus, Zoon en Kind, U hebt het alles op u genomen, vrijwillig. De Heilige Wet is in Uw ingewand. Gij DOET en LIJDT. Gij BIDT en STRIJDT. Gij neemt de plaats in van mij, vervaarlijke Godsverzaker. Mijn ledigheid en stomheid worden in U bezocht met helse smarten.

Uw lovende keel is van droogte ontstoken.

Uw Zelfovergave reikt in de dood.

Uw lijden is pijnloos.

Uw verlaten onmeetbaar diep.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Hij, de Reine voor de onreinen.

Hij, De Rechtvaardige voor de onrechtvaardige.

Gij mijn ziel, hebt rijke stof,
waar Jezus is, is dank en Lof.

Looft de Geest des Heeren, Die in alle Waarheid leidt. De Heilige Geest, Die mijn dorre ziel niet over geeft aan de dorheid. Het is de Geest Die uitgaat van Vader en Zoon. Hij werkt door Woord en Sacrament in de harten van zondaren. Door Zijn verborgen werking worden de banden van eeuwige liefde en ontferming aangehaald.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Hij overtuigt mij van mijn ongelijk en verdoemelijk ongelooft.

Hij overtuigt mij van de algenoegzame gerechtigheid van het Lam.

Looft Hem, de verkiezende Vader.

Looft Hem, de Verlosser van zondaren.

Looft Hem, de Leermeester van onze zielen.

Kettingen en boeien schuren om mijn leven. Maar uit Jezus, onze Lof, ontspringt de Dankzegging.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Hij troost aan Zijn tafel, of daarna.

Hij troost met Zijn vlees en bloed.

Hij troost met Zijn dood en leven.

Hij troost met Zichzelf.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Wat is er dan te doen? Hij heeft alles reeds gedaan. Ik acht niet dat ik het reeds gegrepen heb, maar ik jaag er naar. Om Hem alleen te prijzen en Zijn Naam Psalmen te zingen. Ik, ellendig mens, Wie zal mij verlossen van mijn zware tong? Het is weer Nachtmal geweest.

Gedachtenis van Zijn lijden en sterven.

Gedachtenis aan Zijn lange doodsnacht.

Gedachtenis aan Zijn bittere kelk en smartebrood.

Waarlijk, Hij kreeg het niet in de slaap, verre van dat.

Levend hing Hij aan het vervloekte hout.

Gezegende Heere, God aller Genade. Dat Liefdevuur moet elk tot liefde nopen. Open onze harten en lippen tot Uw Lof. Dat is de wil van U, o God, in Christus Jezus over ons.

Avondmaalgangers: "Op de avond en de nacht volgt de morgen". Het is de "Morgenstond" der eeuwigheid. Daar zal de tong eeuwig "ONTBONDEN" zijn.

"Loof de HEERE, mijne ziel".

Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad, de beker der verlossing met Hem opheffen in ongestoorde vreugde.

"Loof den HEERE, mijne ziel".

Daar zullen blijde zangers staan. Harpen en Cimbels heeft Hij reeds toebereid. Ook nu geeft Hij Psalmen in de nacht. De Psalmen van de RECHTVAARDIGE. Hij richtte de tafel toe, tegenover onze wederpartijders. Met Zijn stok en staf vertroost Hij ons.

Nee, duivel, ge zijt de leugenaar van de beginne. Ge houdt mij alleen de leugen voor. Toch zult ge het niet winnen. Uw vonnis is geveld.

Nee, wereld, hoe begeerlijk gij u ook voordoet, gij gaat voorbij.

Nee, Ismaël, die mij bespot. Ik begeer te blijven bij Sion, de berg van Gods heiligheid.

Nee, eigen ik, zin en wil. Het lijkt of ge mij versmoort en overwint. Ge ontnemt me alle blijdschap en verheuging. Ik weet niet hoe ik u moet overwinnen, ik voel mij uw gevangene.

Nee, toch niet. Jezus heeft de gevangenis gevangen gevoerd. Ook uw vonnis is geveld, gij zult de dood sterven. Alles, alles heeft Hij gedaan. Hij heeft overwonnen en getriomfeerd. Alles roept mij toe: "Wat heb je nu? Ik moet het beamen. Maar ik verneem door alles heen een woord der vertroosting: "Als niets hebbende, en nochtans alles bezittende". Waar is dan de roem? Zij is uitgesloten. Door wat Wet? Der Werken? Nee, maar door de Wet des Geloofs. Het kind brabbelt maar wat, het is moeilijk te verstaan. Heere, is dat voor mij?

"Loof de HEERE, mijne ziel".

Eeuwig zal het waar en zeker zijn: "Die al uw ongerechtigheden vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf; Die u kroont met goedertierenheid en barmhertigheden; DIE UW MOND VERZADIGT MET HET GOEDE. (Psalm 103)

Zo versterkt Hij het zwakke geloof aan Zijn tafel.

Zo geeft Hij nog spijze op de weg.

Zo herinnert Hij aan Zijn grote daden.

Zo doet Hij proeven en smaken dat Hij goed is.

"Loof de HEERE, mijne ziel".

Vriendelijk bedankt, eeuwig Trouwe God, voor Uw Woord en Sacrament.

Och, of nu al wat in mij is, Hem prees.

Looft Hem, nu die erfenis,
Naar Zijn woord bevestigd is;
Want Zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

Die onze lage stand
Ons genadig bood de hand;
Want Zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid. Psalm 136:22 en 23

D.C.O.